

Plaatjes draaien met **Bittner, Smith, Erlandsson, McClain** en **Mackintosh**

Metal op je oren!

Mark van Schaick

Dave Mackintosh: 'Nog steeds als ik het begin van dit nummer hoor, leef ik op.'

Het metalfestival The Black Crusade, dat eind vorig jaar door Europa trok, bracht enkele spraakmakende drummers op de planken. Ja, zij spelen op de grootste podia ter wereld en hun bands zijn gemeengoed bij elke metalfan. Maar kennen ze hun wegbereiders, de grondleggers van de hedendaagse metal? Slagwerkkant sloot zich eind november in de Amsterdamse HMH aan bij de zwarte kruistocht, gewapend met een mp3-speler en een hoofdtelefoon. Het moment van de waarheid voor **Jason Bittner** van Shadows Fall, **Travis Smith** van Trivium, **Daniel Erlandsson** van Arch Enemy, **Dave McClain** van Machine Head en **Dave Mackintosh** van DragonForce. Vijf metaldrummers van uiteenlopende komaf, acht muziekfragmenten.

tekst Mark van Schaick

1. **Ian Paice** op *Highway Star* (Deep Purple, Machine Head, 1972)

Jason Bittner: 'Dit nummer hoorde ik voor 't eerst in de uitvoering van Metal Church, in de jaren tachtig. Deep Purple was van voor mijn tijd, maar mijn vader draaide hun livealbum *Made In Japan* grijs en de eerste gitaarriff die ik ooit leerde was natuurlijk die van *Smoke On The Water*. Toen ik optrad tijdens het Modern Drummer Festival-weekend in 2005 heb ik Ian van dichtbij kunnen bewonderen. Wat een techniek. En een geluid! Met de coverbandjes die ik had voor ik met Shadows Fall begon, heb ik werk van *Perfect Strangers* gespeeld, Deep Purple's comebackplaat uit 1984.'

Travis Smith: 'This song rules. Dat draai je hard in de auto, weet je wel. Mijn pa draaide Deep Purple ook, maar pas toen ik wist hoe belangrijk die band was voor Metallica, begon ik het cool te vinden.'

Daniel Erlandsson: 'Zijn handtechniek is inspirerend, net als wat hij met één bassdrum doet. *Stormbringer* was mijn favoriete Purple-album, maar ik heb er verder niet zoveel naar geluisterd.'

Dave McClain: 'Awesome. Ian Paice was geschoold in jazz, dat hoor je aan zijn snaredrum. Snelle roffels, wauw. Als je hem nu ziet ook nog. Hij heeft niks ingeleverd sinds die eerste jaren.'

Dave Mackintosh: 'Ian Paice, linkshandig, enkele bassdrum; best een rare set-up. Ik hoorde hem voor het eerst toen hij met Gary Moore speelde op het album *Victims Of The Future*.'

2. **Bill Ward** op *Sabbath Bloody Sabbath* (Black Sabbath, *Sabbath Bloody Sabbath*, 1973)

Bittner: 'Ik hoorde van Black Sabbath via Ozzy Osbourne's soloalbums. Dat waren dus de uitvoeringen met Tommy Aldridge, met veel dubbele-basspartijen. Later ging ik terug naar de originele versies met Bill Ward. Met Shadows Fall hebben we het voorprogramma van Black Sabbath's reünietournee gedaan, en het was echt onwerkelijk om met Bill te praten, vooral omdat hij ook wist wie wij waren!'

Smith: 'Da's Black Sabbath... Goeie classic rock. Mijn pa draaide dat, maar ik hoorde liever The Eagles, Tom Petty en Kansas.'

Erlandsson: 'Dit ken ik uit mijn hoofd. Mijn broer (drummer Adrian Erlandsson; red.) en ik luisterden eerst al een tijdje naar Slayer en Morbid Angel en zo. Ward heeft een relaxte stijl. Een laid-back benadering, jazzy, zo je wilt.'

McClain: 'Bill Ward speelde een song waarschijnlijk geen twee keer hetzelfde. Je hoort de ruimte in de muziek. Mijn oudere zus hield van hardrock. Ze sloot me ooit op in een kamer en liet me het nummer *Black Sabbath* horen. Ze dacht dat ze me bang kon maken met de geluidseffecten en zo; ik was een jaar of zeven... Maar ik vond het prachtig. Dat was nog eens wat anders dan *Kung Fu Fighting*!'

Mackintosh: 'Ik hoorde deze nummers van Ozzy, met Tommy Aldridge. Doet me verder niet veel.'

3. **Clive Burr** op *Run To The Hills* (Iron Maiden, *The Number Of The Beast*, 1982)

Bittner: 'Haha, zet maar af. Een halve maat is genoeg. *Run To The Hills* was een van de moeilijkste songs voor mij om te spelen als jochie. Die zestienden op de hihat... Toen ik Iron Maiden voor het eerst op tv zag, dacht ik: wat is dat?! Wat een spektakel! Door

Kiss wilde ik muziek gaan maken, maar Iron Maiden zette me aan het drummen. Een rockband die mijn ouders niet zagen zitten! Later, toen ik naar Berklee ging, heb ik dit nummer zelfs nog uitgeschreven voor een arrangeerles, haha.'

Smith: 'Yeah, right on. Maiden. We hebben met ze getourd, precies een jaar geleden. Nicko vind ik geweldig. Die grote kit, man. Nog groter dan de mijne. Ik heb er eens achter gezeten, en ik probeerde een roffel over alle toms te geven. Haha, ik raakte alleen de randen maar! Zoals dat is opgesteld... Zijn stijl is uniek, zoals hij de fills speelt, zijn ritmes... O, speelde Nicko hier niet op? Dat wist ik niet. Die zestienden man, dat zou tegenwoordig dansmuziek zijn. Welke metaldrummer speelt zestienden in een ritme?'

Erlandsson: 'Nicko... nee, Clive Burr! Ik hoor hem liever dan Nicko, om eerlijk te zijn. Zijn punkachtergrond hoor je terug in de energie die hij in zijn hihat spel stopt. Check ook *Wrathchild* maar eens. Die vierkwarts, da's typisch Clive.'

McClain: 'Ha! Clive Burr. Ik weet nog dat ik als tiener in San Antonio, Texas, hun debuutalbum hoorde en helemaal gek werd. Zoiets was er nog niet. Vanaf dat moment was ik metal. Clive Burr was waarschijnlijk een van de eersten die punk en metal combineerden. Hij was snel, man. Ik weet nog dat ik zes uur A-ha- en Culture Club-video's moest doorstaan voor ik een keertje de liveversie van *Killers* op MTV zag langskomen. Ik weet nog dat ze openden voor Judas Priest in San Antonio. Om dat witte drumstel in het echt te zien, wauw!'

Mackintosh: 'Tuurlijk ken ik dit! Clive Burr. Fenomenale track. Zestienden op de hihat, ik heb er uren op zitten oefenen. Pijn en frustratie, het was zó snel voor me. Ik zal zo'n dertien jaar zijn geweest, net bezig... Nog steeds als ik het begin van dat nummer hoor, leef ik op. Dat intro, dat is toch een geweldige drumriff? Clive was heel gedisciplineerd. Hij had een couplet, een refrein, en hij week niet af van die partijen. Je wist altijd precies wat je aan hem had. Nicko kwam erbij en speelde veel losser. Ik stond met mijn bek open toen ik 'm voor het eerst zag optreden. Die roffels van zijn 6" naar zijn 18" toms, en dan nog de flow van het nummer vasthouden ook! En Nicko is voor mij de koning van de enkele bassdrum.'

4. **Dave Lombardo** op *Piece By Piece* (Slayer, *Reign In Blood*, 1986)

Bittner: 'Meneer Lombardo... Dit nummer is het eerste dat

ik leerde van *Reign In Blood* toen die plaat uitkwam. Een mooie klus voor je ridehand! Zonder de invloed van Dave Lombardo en Charlie Benante van Anthrax zou ik nu hier niet zitten. De precisie en snelheid van Charlie en het bombast en de energie van Dave hebben mij gevormd tot de thrashdrummer die ik nu ben. Lars Ulrich vond ik ook goed, hij was de eerste die ik van die snelle zestienden op de bassdrums hoorde doen, maar de stijl van Charlie en Dave sprak me meer aan. En laat ik Gar Samuelson van Megadeth niet vergeten, eigenlijk een jazzdrummer.'

Smith: 'Slayer, toch? Die ride! Tja, veel metaldrummers van nu zijn beïnvloed door Dave Lombardo. Zijn thrashbeats waren baanbrekend, zoals de hele band erg goed is. We hebben *Reign In Blood* een tijdje gespeeld. Ongemerkt zijn er wel dingen in mijn spel terecht gekomen. Zijn snelle tomroffels, wat van dat ridewerk... Maar Lars, Nick Menza en Vinnie Paul waren degenen die ik echt naspeelde. Tot in de puntjes. Lars' bekkenaccenten, Vinnie's voeten, Nick's breaks.'

Erlandsson: 'Jaaa. Dave Lombardo. *Reign In Blood* luister ik altijd van begin tot eind; een meesterwerk. Het energieniveau zakt geen moment. Daardoor >>

Dave McClain: 'Nu weet ik waar Machine Head het intro van *Raged Overcome* vandaan heeft, haha.'

unilpiz

Jason Bittner: 'Door Kiss wilde ik muziek gaan maken, maar Iron Maiden zette me aan het drummen.'

Theor Kuyjs

Metal op je oren!

>> ben ik zelf sneller gaan spelen. Die break met dubbele bass in *Angel Of Death*; heel belangrijk. Kan ik nog steeds niet goed, haha. Van de bands uit die tijd was Slayer beslist mijn favoriet. En Lombardo's spel tilt hun muziek naar een hoger niveau.'

McClain: 'Toen Slayer, Metallica en Anthrax groot werden, luisterde ik meer naar Tommy Aldridge. En Terry Bozzio bij Missing Persons vond ik ook heel cool. Dave Lombardo en Vinnie Paul zijn wat mij betreft de koningen van het metaldrummen. Toen *Reign In Blood* uitkwam en ik *Angel Of Death* voor het eerst hoorde, was ik zeer verbaasd over wat hij allemaal speelde en over zijn snelle voeten. Tegenwoordig lijkt het wel of iedereen sneller kan dan dat, maar nog steeds als je dat album beluistert, hoor je

de echtheid in zijn spel, de spontaniteit, geen Pro Tools-geknoui. Tegenwoordig moet je bij sommige albums afvragen wat er wel en niet is gespeeld.'

Mackintosh: 'Slayer heeft me nooit iets gedaan. Ik ken het wel, maar het is gewoon niet mijn stijl.'

5. Deen Castronovo op *Psychoradio* (Wild Dogs, *Reign Of Terror*, 1987)

Bittner: 'Veel over dit album gehoord, maar nooit gehoord. Deen was heel jong toen hij dit maakte - en nu heeft hij een mooie job bij Journey. Ik heb die gitaarhelden waar hij bij speelde nooit zo gevolgd.'

Smith: 'Ik weet 't niet... Coole fill... Ik weet niks van Deen Castronovo, sorry. Je moet met mijn gitaristen gaan praten over deze muziekstijl.'

Erlandsson: 'Is dit Scott Travis? Hoe vaak mag ik raden?' (Na een lange stilte) 'Ik denk dat dit Deen Castronovo is. Mijn drumroadie is een grote fan. Ik weet niet veel van hem. Dat hij goed kan zingen! En dat hij bij Journey speelt. Zijn stijl doet me aan Scott Travis denken, de triolen en zestienden tussen bassdrums en toms. Heb ik veel van geleerd.'

McClain: 'Wie is dat? Deen? Is dat... Wild Dogs? Oei, dat album moet ik hebben! Deen is fan van Machine Head, hij zou nog komen kijken... Ik heb sommige dingen van hem gestolen, weet je. De ridepatronen in *Ecstasies Of Hate*, bijvoorbeeld. Ik heb hem nooit ontmoet, maar ik ken zijn spel van Bad English, en toen ik nog een Aquarian-endorsement had, kreeg ik een keer de groeten van hem. Deen wie? Deen Castronovo? Ga weg! Als je bedenkt dat dit is opgenomen in 1987, *that's sick*.'

Mackintosh: 'Ik ken dit niet, maar ik krijg er een Deen Castronovo-gevoel bij... Het is hem? Ha. Ik hoorde hem voor het eerst op *Dragon's Kiss* van Marty Friedman. Dat album was een schop onder mijn kont, vooral wat betreft dubbele bass. Deen heeft de grenzen van het genre echt verlegd. Ken je die lesvideo van hem? Ik heb me altijd afgevraagd hoe hij zo kon spelen. Hoe moet je dit soort snelle patronen benaderen, welke technische en mentale bagage moet je hebben? Zat hij daar met van die gigantische jaren-tachtigsneakers aan zijn voeten heel relaxt 200bpm te trappen. En hij had al grote voeten! Geweldig dat hij bij Journey terecht is gekomen.'

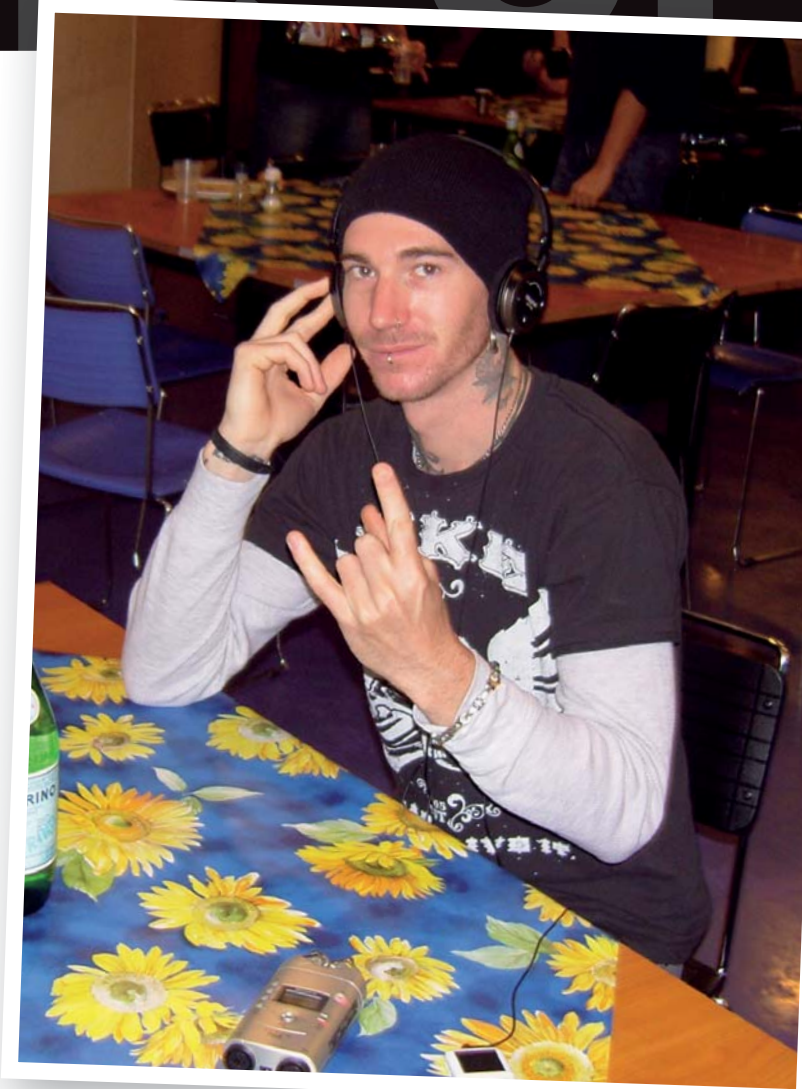
6. Sean Reinert op *Flattening Of Emotions* (Death, *Human*, 1991)

Bittner: 'Flattening Of Emotions. Sean Reinert, wat een verbazingwekkende drummer.'

Human was het eerste Death-album dat ik kocht. Ik zag de video van *Lack Of Comprehension* op Headbanger's Ball. Ging die camera zo naar zijn supersnelle dubbele-bassroffels, en toen wist ik meteen dat ik die plaat moest hebben. Elk nummer is een les in techniek. Sean speelt net zo goed metal als jazz, en dat hoor je en zie je. Ik heb hem een tijdje terug gesproken. Hij zei dat hij destijds op de top van zijn kunnen speelde, en dat 't zeker geen makkie was. Vond ik wel geruststellend.'

Smith: 'Is dit Death? Ze komen bij ons uit de buurt in Florida. Nooit live gezien, helaas. Death heeft veel van die extreme bands beïnvloed.'

Erlandsson: 'Death. Sean speelde alleen op *Human*. Daarna zijn eigen band, Cynic. Dit spel is krankzinnig, natuurlijk. Het waren nog de tijden voordat Pro Tools een rol ging spelen in elke studio. Sean had jazzinvloeden in zijn spel en dat was uniek in die tijd. Ik zal zo'n veertien jaar oud zijn geweest toen dit uitkwam. Ik speelde al extreme muziek,

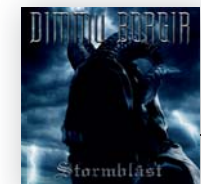

Travis Smith: 'Ik moet kunnen headbangen zonder dat mijn hoofd eraf valt.'

muziek, maar zijn spel is fantastisch. Er zijn nu erg veel bandjes, vooral in Amerika, die beïnvloed zijn door Meshuggah.'

McClain: 'Meshuggah, nietwaar? Omdat ik meteen al niet mee kan tellen, haha. Die gasten zijn helemaal gestoord, man. Ik kan zulke muziek in kleine doses hebben. Ik waardeer het vakmanschap, maar geef mij maar *Hemispheres* van Rush, dat gaat ergens heen... Meshuggah is alsof iemand je een pak rammel geeft in een rare maatsort.'

Mackintosh: 'Echt fenomenaal. Ik zal er niet lang naar luisteren, maar wat een muzikanten. Ik vind echter niet dat hun muziek iets met songschrijven te maken heeft. Het is wiskunde.'

8. Hellhammer op *Broderskapets Ring* (Dimmu Borgir, *Stormbläst* MMV, 2005)

Bittner: 'Het enige werk van Dimmu dat ik ken, is met Nick Barker. Een goede vriend en een fenomenale drummer. Ik hou niet zo van blackmetal, maar Dimmu hoor ik graag. Hun werk is ook progressief, maar met een intensiteit die me meer aanspreekt dan bijvoorbeeld Meshuggah.'

Smith: 'Werkelijk geen idee. Ik luister naar niks waar een blastbeat in zit. Het doet me gewoon niks. Knap als je zo kunt spelen, maar geef mij maar een groove. Ik moet kunnen headbangen zonder dat mijn hoofd eraf valt, begrijp je? Geen blackmetal voor mij. Dan liever country: Waylon Jennings, Hank Williams, Toby Keith... Metal hoor ik al zoveel... Foo Fighters vind ik ook te gek, trouwens, en Nirvana, Soundgarden, Pearl Jam, Alice In Chains; alles uit de tijd dat ik als jochie de muziek ontdekte.'

Erlandsson: 'Dit moet Hellhammer zijn. Dimmu Borgir, de nieuwe opname? Een van mijn favoriete bands. De twee albums met Nick Barker vind ik geweldig, maar Hellhammer is ook erg goed. Op dat laatste Dimmu-album speelt hij op een gegeven moment een zestiendenpatroon dat zo snel is, dat het één lange noot lijkt. Ik sprak de technicus die dit heeft opgenomen en hij vertelde dat nergens geknoeid is met die opnamen. Dat zegt wel wat over Hellhammer's spel. De blastbeat was zo'n beetje het eerste wat ik leerde... Het kan de kracht volledig uit je spel halen, overigens.'

McClain: 'Dimmu? Meneer Barker op drums? Ouder? O, Hellhammer... Ik hou van die band. Alsof je naar een filmsoundtrack luistert, met van die keyboards... Het klinkt echt. Hij is supersnel, maar de muziek is niet gladgestreken.'

Mackintosh: 'Ik vind dit niet slecht, hoor! Ik heb zelf zeven jaar in een blackmetalband gespeeld, terwijl ik nog nooit naar die stijl had geluisterd. Ik heb mezelf zo'n zes maanden lang afgebeeld in een poging het goed onder de knie te krijgen... Ik hou van dat filmische in het geluid van Dimmu Borgir. Dit moet een oudere opname zijn, want het klinkt minder gearrangeerd dan hun recente albums.' ■

Daniel Erlandsson: 'Reign In Blood luister ik altijd van begin tot eind; een meesterwerk.'

Century Media Records

